וויטלי ביאנקי

הנמלה חוזרת הביתה

צייר א. טוקמקוב

הנמלה עלתה על עץ לבנה, הגיעה לצמרת, הביטה למטה ושם, לרגלי העץ, ראתה את הקן שלה, תל הנמלים.
התיישבה הנמלה על עלה וחשבה "אנוח קצת וארד."
משטר חמור אצל הנמלים. כשרק השמש מתקרבת למערב כולן רצות הביתה. השמש שוקעת, הנמלים סוגרות כל הכניסות והיציאות מהקן והולכות לישון. מי שמאחר, לן ברחוב.
השמש התקרבה כבר לצמרות היער, אבל הנמלה יושבת על העלה וחושבת "אין דבר, אוכל לרדת מהר."
אלא שהעלה שעליו ישבה היה יבש, צהוב. באה רוח והורידה אותו מהענף. היא העיפה אותו מעל היער, מעל הנהר ודרך הכפר.

הנמלה עפה על העלה, מתנדנדת, כמעט מתה מרוב פחד.
הרוח הביאה את העלה לאחו שאחרי הכפר והורידה אותו שם.
העלה נפל על אבן והנמלה נפגעה ברגל. היא שכבה וחשבה
"אבדתי עכשיו. לא אוכל לחזור עכשיו הביתה. אמנם המקום כאן
ישר לגמרי ואילו הייתי בריאה הייתי רצה מהר הביתה. אבל
עכשיו הרגליים כואבות לי מאוד. לא אוכל ללכת."
הסתכלה סביב וראתה לא רחוק זחל-מודד שוכב. זחל כמו זחל,
ורגליים קצרות לו הן רק מקדימה ומאחור.

קראה לו הנמלה "מודד, מודד. תביא אותי הביתה. אני לא יכולה
ללכת. רגליים כואבות לי."
"ולא תנשכי אותי?"
"לא אנשוך."
"טוב, עלי עלי, אסיע אתך."
עלתה הנמלה על גבו של הזחל והוא קירב את רגליו האחוריות אל
הקדמיות, גבו התרומם גבוה ואז את הרגליים הקדמיות זרק קדימה.
וכך התחיל להתקדם, פעם זנב אל הראש, אחר כך הראש קדימה
והוא עם בטן על הארץ. כך הוא הלך כאילו מודד את האדמה.
הנמלה פעם יורדת לאדמה, פעם עולה לשמיים, פעם עם ראש
למטה, פעם גבוה למעלה.
"אינני יכולה יותר" התחילה לצעוק. הזחל עצר, נמתח על הארץ
והנמלה ירדה ממנו, נושמת בכבדות.
הסתכלה סביב וראתה שהיא בשדה, סביב עשב קצור מונח, ועל
העשב מסתובב עכביש הקציר. רגליו אצלו כמו קביים והראש
מתנדנד בין הרגליים.
"עכביש, עכביש. תביא אותי הביתה! רגליים כואבות לי מאוד."
"אז בואי, שבי עלי ונלך."
הנמלה טיפסה על רגל של העכביש, למעלה עד הברך ומשם למטה
אל הגב. הברכיים אצל עכביש הקציר גבוהות מהגב שלו.

התחיל העכביש ללכת. שם רגל אחת הנה ושניה שמה. כל שמונה הרגליים שלו נראו לנמלה כמו מחטים. והבטן נגררת על האדמה. לנמלה נמאס להתקדם לאט, אך למזלה הם יצאו לדרך ישרה.
העכביש עצר. אמר "רדי ממני, הנה שם הולכת חיפושית זבל. היא מהירה יותר ממני."
הנמלה ירדה.
"חיפושית, חיפושית. קחי אותי הביתה. אינני יכולה ללכת, רגליים כואבות."
"שבי עלי, נלך."
רק עלתה הנמלה על גבה של החיפושית, וזו התחילה לרוץ!
רגליים אצלה כולן שוות, כמו אצל סוס. והיא רצה ישר, כאילו באוויר עפה.
כך הם הגיעו לשדה תפודים.
"עכשיו רדי" אמרה החיפושית "כאן לא אוכל לעבור. חפשי לך רכב טוב יותר."
אין ברירה. צריך לרדת.
בשביל הנמלה שדה תפוחי אדמה הוא כמו יער גבוה וצפוף, כאן גם ברגליים בריאות קשה יהיה להתקדם. והשמש כבר נטה למטה.
ואז שומעת – מישהו מצפצף לידה.

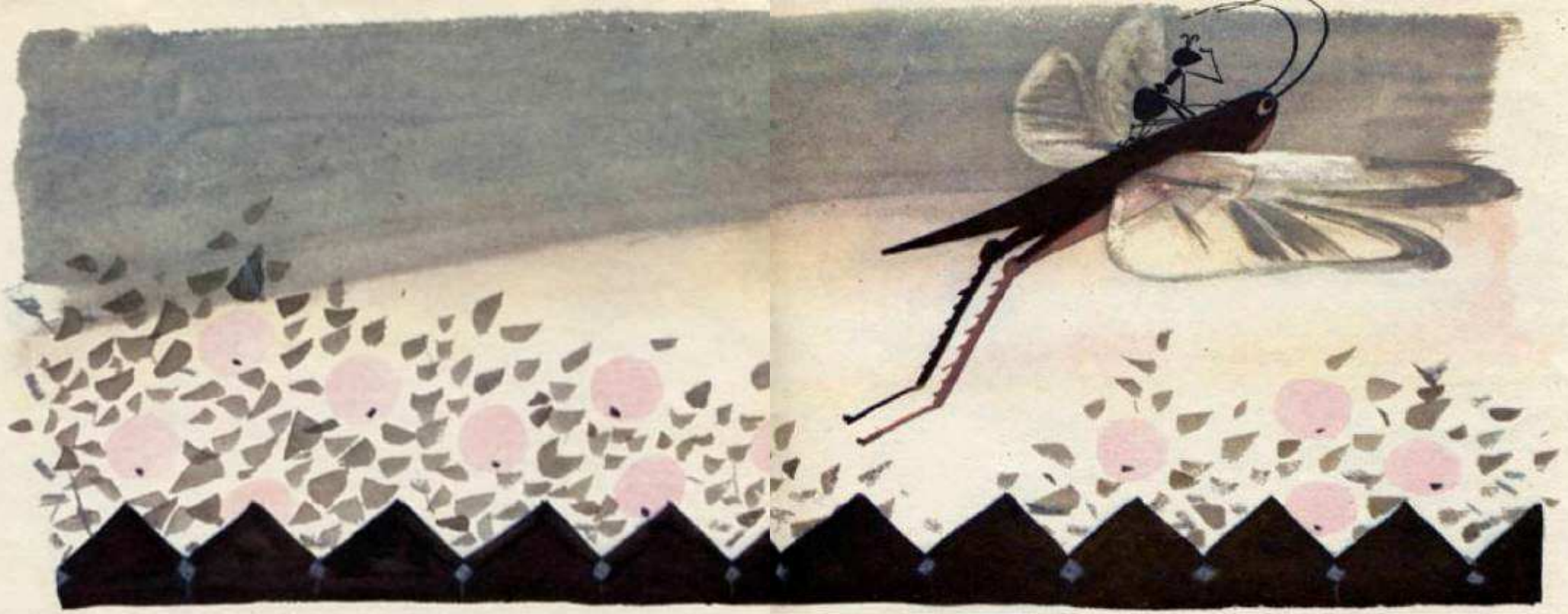

"הי, נמלה!" קורא לה מישהו "עלי על גבי, נקפוץ ביחד!"
הסתכלה הנמלה סביב וראתה פתאום – על הארץ יושב פרעוש קטן, בקושי אפשר לראות אותו.
"איך אעלה עליך? אתה קטן כזה. לא תוכל להרים אותי."
"ואת כזו גדולה? עלי עלי, אמרתי!"
איכשהו מצאה הנמלה מקום על גבו של הפרעוש. רק הרגליים תלויות לה בצדדים.
"עלית?"
"עליתי!"
"עלית אז תחזיקי חזק!"
הפרעוש קיווץ את רגליו השמנות שלו תחת הבטן, והן מתקפלות אצלו כמו קפיצים, והופ! וכבר יושב למעלה על העשב. והופ! כבר על שני. הופ! – על שלישי.

וכך עברו את כל השדה עד הגדר. שואלת הנמלה "את הגדר אינך יכול לעבור?"
"לא, לא אוכל לקפוץ מעל הגדר, היא גבוהה מדי. אבל שם חרגול יושב. תבקשי ממנו."
"חרגול, חרגול, תסיע אותי הביתה! הרגליים שלי כואבות מאוד."
"שבי על העורף שלי."
ישבה הנמלה על עורפו של החרגול והוא מתח את רגליו האחוריות וקפץ באוויר כמו פרעוש. ואז עם רעש חזק נפתחו אצלו כנפיים שמאחורי העורף, הוא העביר את הנמלה מעל הגדר וירד על הארץ.

"עצור!" אמר החרגול "עברנו!"
הנמלה הסתכלה קדימה וראתה נהר. אפילו שתשחה שנה, לא תעבור אותו. והשמש כבר נמוכה.
אמר לה החרגול "מעל הנהר לא אוכל לקפוץ. הוא רחב מדי. אבל חכי, אני רואה כאן רץ-מים. אקרא לו, אתו תעברי כמו במעבורת.
הוא נתן קריאה מיוחדת ועל המים גולשת כבר סירה על רגליים.
התקרבה לחוף והם ראו – לא סירה אלא חרק. רץ-המים.
"רץ-המים, רץ-המים חמוד" מבקשת הנמלה "עזור לי להגיע הביתה. רגליים כואבות לי."
"בואי, שבי עלי."
הנמלה התיישבה ורץ-המים התחיל לנוע על פני המים כמו על יבשה.
והשמש כבר מאוד נמוכה.
"יקירי! יקירי! תנוע יותר מהר" מבקשת הנמלה "אחרת לא יתנו לי להיכנס הביתה."
"אפשר יותר מהר" אמר רץ-המים והתחיל לגלוש על המים במהירות, כמו על קרח. תוך רגע הגיע לגדה השניה.
ועל האדמה לא תוכל לגלוש?" שאלה הנמלה.

"על האדמה קשה לי, רגליים לא מחליקות. וגם תסתכלי קדימה, יער לפנינו. את זקוקה לסוס טוב יותר."
הנמלה הביטה וראתה שעל גדת הנהר עומד יער, גבוה עד השמיים.
והשמש הסתתרה כבר אחרי העצים.
היא כבר לא תגיע הביתה!
רואה הנמלה שמולם זוחלת חיפושית זהובה, מגושמת, כבדה.
איך אפשר יהיה להתקדם מהר על כזו?
ובכל זאת היא נשמעה לעצת רץ-המים.
"נחושתית, נחושתית, תביאי אותי הביתה. רגליי כואבות."
"ואיפה את גרה?"
"בתל הנמלים, אחרי היער."
"זה רחוווק... אך מה לעשות. שבי, נסע."
הנמלה זחלה על השריון הזהוב.
"התיישבת?"
"התיישבתי."
"איפה?"
"על הגב."
"אך, טיפשה. שבי על הראש."
הנמלה עברה אל ראש החיפושית. וטוב שלא נשארה על הגב. כי החיפושית מיד פרסה את כנפי ההפיה הקשיחות שלה ותחתן התגלו כנפי התעופה, דקיקות, שקופות, רחבות וארוכות יותר מהחיצוניות.
החיפושית התחילה לנשוף, להתנפח "אוך, אוך, אוך!" כאילו להניע מנוע.
"יקירתי" מבקשת הנמלה "מהר יותר! יקרה, תזדרזי."
החיפושית לא עונה ורק מתנפחת "אוך, אוך!"

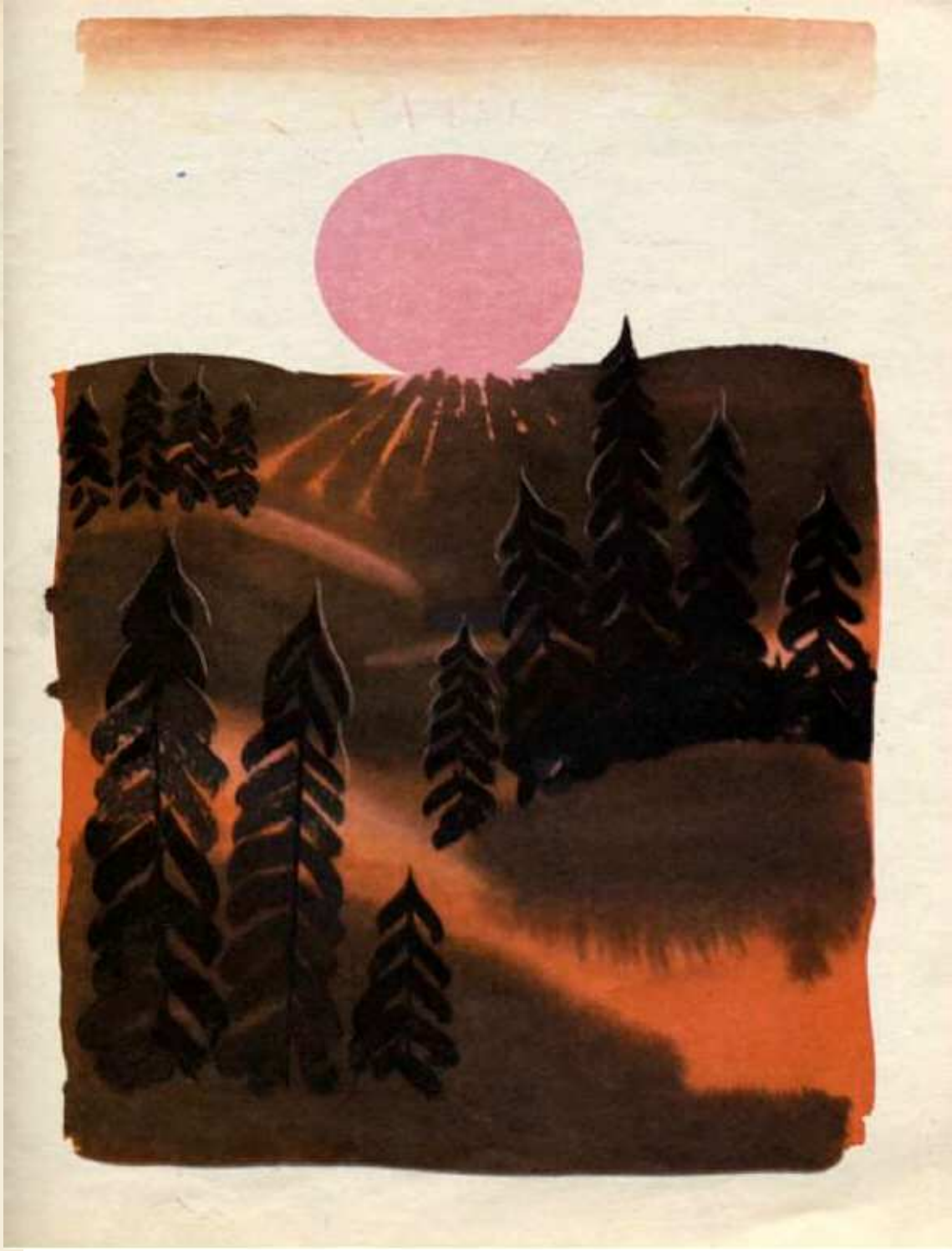

ואז הכנפיים הדקיקות התחילו לרפרף, התחילו לעבוד "ז'ז'ז'! טוק! טוק! טוק!" והחיפושית התרוממה באוויר ועפה! כמו פקק מבקבוק הם עפו למעלה מעל היער.

והנמלה ראתה מלמעלה שהשמש כבר נגעת לאדמה בשוליים שלה. והחיפושית עפה מהר עד שלנמלה רק בקושי יכלה לנשום.

"ז'ז'ז'! טוק! טוק! טוק!" עפה החיפושית, מנקבת את האוויר כמו כדור רובה. היער עבר תחתן ונעלם. והנה כבר עץ הלבנה המוכר ותחתיו תל הנמלים.

החיפושית ירדה על ענף בצמרת העץ, כיבתה את המנוע שלה "טשששש."

"דודה חיפושית" מתחננת הנמלה "אל תעזבי אותי כאן? רגליי כואבות, לא אוכל לרדת בעצמי ואם אקפוץ, אשבור את המפרקת."

הנחושתית קיפלה את כנפי המעוף שלה, כיסתה אותן בכנפי הפייה הקשיחים. הכנפיים הדקיקות נכנסו במדוייק תחת השריון הזהוב. היא חשבה רגע ואמרה "אינני יודעת איך תרדי למטה. ואני לא אנחת על תל הנמלים כי אתן, הנמלים, נושכות חזק. רדי כפי שתוכלי."

הנמלה הביטה למטה ושם, ממש תחתיה, הבית שלה.
הסתכלה על השמש, וזו כבר עד חצי ירדה תחת האדמה.
הסתכלה סביבה ולא מצאה דרך לרדת אלא לקפוץ עם ראש קדימה.
אבל אז ראתה על עלה שכן זחל ירקרק שטווה לו חוט משי דקיק, טווה וכורך אותו סביב ענף.
"זחל, זחל, תוריד אותי למטה, הביתה! נשארה לי רק דקה אחת. אחר כך לא יתנו לי כבר להיכנס!"
"תעזבי אותי! אינך רואה שאני עובד. טוות לי כיסוי."
"כולם ריחמו עלי, אף אחד לא סירב לי, רק את היחידה!"
הנמלה לא התאפקה, התנפלה על הזחל הירוק ונשכה!
מרוב הכאב הזחל התגלגל לכדור ואחר כך רצה לברוח. אבל הנמלה החזיקה אותו היטב. הזחל זרק את עצמו מהענף והתחיל לרדת מהר כשקצה החוט המשי שלו מחובר לענף. והנמלה יושבת עליו ומחזיקה בו חזק. וכך ירדו שניהם על חוט המשי הקשור לענף.
הנמלה התנדנדה יחד עם הזחל והחוט יוצא מבטנו של הזחל הירוק, התארך, לא נקרע, ונעשה ארוך יותר ויותר. כך הם ירדו ביחד מצמרת העץ.
ולמטה, על התל, הנמלים הולכות וסוגרות את כל הפתחים, כניסות ויציאות.
הן סגרו כבר את כולם, ורק עוד פתח אחד נשאר פתוח. הנמלה קפצה מהזחל.. והביתה!

ובדיוק אז השמש שקעה באופק.